Anul II. Nr. 29 — cenzurat — 4 pagini 3 lei — Duminică, 19 Ianuarie 1936

ROMANIA CREȘTINĂ

TRIBUNĂ INDEPENDENTĂ DE LUPTĂ NAȚIONALISTĂ—CREȘTINĂ

Director: Sergiu Florescu.

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: Chișinău, strada Regele Ferdinand Nr. 81 Telefon Nr. 53

ABONAMENTE: Pe un an ... 300 lei; Pentru instituții și autorități ... 1000; Abonamente de încurajare ... după voință

Francmasonul Pan. Halippa, profesor!

Mărturisim cu toată sinceritatea: nu știam până acum câteva zile că d. *Pan. Halippa* (zis Prostelion Halipapalapte), pe lângă „titlurile" de: francmason în gradul 28, demagog titular în part. internațional-țărănesc și uneltă în mâinile jidanilor, poartă și titlul de profesor secundar (de ce nu universitar?)

O împrejurare, nefericită pentru Pan., face ca lumea să afle, cu surprindere, că fosta excelență—de tristă memorie—deține catedra de istorie și geografie la Sc. Normală din Chișinău, unde încasează 12.000 lei lunar, fără a se prezenta la cursuri.

Iată cum stă treaba: Acest „deștept" pensionar al Unirii a fost numit în anul 1920 (de liberali) în postul de profesor titular-provizoriu. Dela numire și până acum, „ilustrul profesor" (cum le place țărăniștilor să se laude cu Pan..) n'a predat nici o lecție: tot timpul a fost suplinit de un tânăr, care se mulțumea cu a 4-a parte din salariul ce-l încasa „titularul".

În ultimii ani, mărindu-se numărul licențiaților universitari, tineretul a început să murmure: *„cum se poate admite ca Pan. Halippa, fără examen de capacitate, să dețină o catedră, de care nu se ocupă, fiind prea absorbit de politică, iar noi, cu drepturi necontestate la mână, să murim de foame sau, în cel mai fericit caz să-l suplinim, mulțumindu-ne cu 3000 lei lunar, din 12.000 cât primește nefastul democrat"*.

Protestele tineretului au ajuns la minister. S'a stabilit că d. Pan. Halippa nu are titlul definitiv și pe nedrept deține acest post, având, în mod ilegal, 4 gradații.

În cele din urmă, ministerul, spre a scăpa din încurcătură, trimite pe d. inspector general *Păcală* să facă inspecție d-lui Halippa pentru a-l putea declara *titular definitiv*. La Chișinău, d. Păcală a fost păcălit de d. Halippa, spunându-i: *„am inspecția făcută și sunt definitiv, vezi de cercetează la minister"*. D. Păcală pleacă la București și, cercetând la minister, se convinge că a fost păcălit de „reprezentantul democrației din Basarabia": Pan. Halippa nu avea inspecția făcută pentru titlul ce-l deține în învățământ.

Ministerul, presat de memoriile tineretului, trimite, de data aceasta, pe un inspector de culoare național-țărănistă, anume pe d. *Petrescu-Zoița*. Acesta se prezintă la *„șeful său politic"*, în poziția de sluj și-l roagă să binevoiască a se pregăti, pentru a doua zi, căci e trimis să facă o inspecție... așa numai de formă, de ochii *„celor tineri"*.

După înțelegerea prealabilă asupra subiectului (ceiace nu se obicinuește) și după ce directorul școalei, frate întru masonerie, a aranjat clasa, d. Halippa se încuie într'o cameră cu suplinitorul d-sale, d. *Gaja* (un tânăr vrednic, care, din lipsă de catedră, se mulțumește să muncească, în locul prea cinstitului democrat, cu 3000 lei pe lună). O noapte întreagă d. *Gaja* a dat lecții „titularului" despre... istoria Abisiniei; acesta era subiectul luat în înțelegere cu inspectorul—subaltern.

A doua zi, în fața băncilor goale (elevii nu erau prezenți) d. Halippa a ținut o lecție (vă închipuiți ce lecție putea să țină acela ce de 15 ani încasează salariu fără a da pe la școală!) Și în doi timpi și trei mișcări, inspectorul a dresat procesul verbal și a plecat la București.

Astfel că Halipapalapte rămâne tot profesor, fără să țină cursuri; bietul suplinitor va continua să încaseze tot numai 3000 lei din cele 12.000; iar ceilalți titrați, cu drepturi superioare demagogului, vor continua a bate apa în piuă, făcând memorii și para memorii.

Tare și a dracului mai e și francmasoneria asta... Cum ești trecut pe răbojul lojei, poți ajunge, chiar idiot fiind, ministru, membru prin consilii de ad-ție, cumulard, deputat sau senator...

Ci-că aceasta se cheamă democrație!

CREȘTINI!

Sprijinind „România Creștină", prin plata abonamentului, încurajați acțiunea naționalismului constructiv—regenerator.

Creștinii din Rusia-sovietică au ajuns în lanțul lui Iuda

Înmormântarea ziaristului Nicolae Negru

Nicolae Negru, directorul ziarului *„Scutul Național"* și autorul voluminoasei lucrări cu caracter juridic *„Călăuza cetățeanului"*, care, la timpul ei, a făcut o deosebită vâlvă, ne-a părăsit, închizând ochii pentru vecie, în dimineața zilei de 13 Ianuarie, la orele 7, după o scurtă, dar grea suferință.

Nicolae Negru, născut în com. Buhoci, județul Bacău, după ce a absolvit 4 cl. liceu la Focșani și după ce a făcut campania anilor 1916—1918 cu gradul de plutonier, îmbrățișează cariera de funcționar judecătoresc în T.-Măgurele și alte instanțe judecătorești din Dobrogea, avansând până la gradul de grefier de tribunal.

Fire combativă, cu un remarcabil substrat naționalist, predestinat pentru politica militantă, Nicolae Negru vine în anul 1920 la Chișinău, unde a desfășurat o energică acțiune politică de dreapta, redactând ziarul „Scutul Național" și colindând satele Basarabiei, pe cari le hipnotiza cu recunoscuta-i vervă oratorică, recrutându-și nenumărați aderenți la politica lui antisemită și antimasonă, pe care n'a părăsit-o până la moarte.

Era un luptător politic temut și respectat de adversarii săi, pe cari îi ataca cu înverșunare, deschis, cavalerește și neîntrerupt. Vizionar și idealist, credea că prin lupta lui și a tuturor grupărilor de dreapta, va aduce într'un viitor apropiat fericirea Țării lui, a României de mâine.

† Nicolae Negru

De aceia, nimeni nu s'a mirat, când în ziua de 15 Ianuarie a fost petrecut până la ultimul locaș de o numeroasă asistență de intelectuali creștini, fără deosebire de partid. Un sobor de 6 preoți, muzica regimentului 7 Vânători, membrii *„Sindicatului Ziariștilor Creștini"* și prietenii nenumărați ai defunctului, măreau importanța momentului.

La catedrală au vorbit d-nii *Sergiu Florescu*, președintele „Sindicatului Ziariștilor Creștini din Basarabia", *E. Iarenoschi-Vârgolici*, colonel de rezervă și publicist, av. *M. Țupa*, în numele „Frontului Românesc", *Haralambie Peaha* în numele luptătorilor naționaliști macedoneni, cari cu toții, în cuvinte extrem de mișcătoare, au scos în evidență alesele calități ale defunctului.

Din balconul palatului municipal, urma să vorbească d. *Alexandru Rupa*, secretarul general al „Sindicatului Ziariștilor Creștini din Basarabia" și cavaler al „Virtuții Militare de Răsboi", în numele acestor două organizațiuni al căror membru era și defunctul. Dar, d. primar *Ion Costin* și secretarul general al primăriei, d. A. Sibirschi au refuzat să permită acest „sacrilegiu", sub cuvânt că Nicolae Negru *n'are nicio legătură cu primăria*. Ne permitem o întrebare către gospodarii municipiului Chișinău: când au murit inginerul jidan *Gotlieb*, sau ziaristul jidan *Șvarțman* dela ziarul rusesc „Nașa Reci", balconul primăriei a putut suporta văicărelele cantorilor și panegiriștilor jidani, dar pentru Nicolae Negru, nu?

În fine, am înghițit-o și pe asta deocamdată, pentrucă știm că în Basarabia unii din creștinii cari conduc destinele ei, sunt slugi jidovești, care tremură ca frunza 'n vânt la ideia că i-ar putea indispune pe circumcișii lor stăpâni.

Totuș, cuvântul d-lui Al. Rupa s'a putut auzi sonor și răspicat, fără menajamente, la cimitir.

La orele 4 p. m., trista solemnitate a luat sfârșit, într'o atmosferă de adâncă durere a tuturor celor ce erau de față, pe o zi senină, însorită și blândă de primăvară așa cum se cuvine pentru un luptător naționalist, mort în primăvara vieții...

Fie-i țărâna ușoară!

† Dumitru Străchinaru

„Drapelul sus și rândurile strânse
Legiunea trece 'n viu și aspru pas,
Cei ce-au căzut uciși de gloanțele dușmane
Pășesc în rând cu cei ce au rămas".

Iată, un nou mormânt deschis pe linia de jertfă legionară. Un nou mucenic care, în idealismul său, în visul său înbălsămat numai în putere de muncă, nu a observat nici o clipă apropierea sfârșitului său fizic, apropierea morții.

Cine n'a cunoscut pe inimosul și pururea prezentul, cine nu a simțit alături de el în lupta grea pornită de duhul legionar, pe camaradul nostru iubit *Dumitru Străchinaru*, în jurul căruia se desfășura în ultimul timp, întreg cortegiul de manifestări ale studențimii bucovinene?

Unde, la care apel a lipsit, nestăpânitul luptător? În ce societate studențească mai de seamă, și chiar în cele din afară de viața universitară, nu și-a dat întreg obolul muncii, *Dumitru Străchinaru*? A intrat în viața universitară cu tot elanul său de muncă, fiind ales mai întâiu președinte al societății academice *„Dacia"*, apoi președinte al *Centrului studențesc Cernăuțan*; a luat în cele din urmă și conducerea întregei organizații arcășești, a vestiților arcași, cari au dat atâtea exemple de eroism, ducând în toate organizațiunile o activitate intensă și continuă.

Și ca unul ce s'a înrolat dela început în legiune, organizație lui dragă a înțeles că un punct de onoare este pentru un legionar, să-și ducă până la capăt, munca în slujba căreia se înhămase. Și a murit Străchinaru, iubitul nostru camarad, ca un erou, fără precedent în lumea universitară bucovineană. Și această muncă dârză a lui, i-a măcinat pe încetul rezistența lui fizică.

Dar ceeace a contribuit la desnodământul fatal, a fost prigoana contra legionarilor din 1933, urmată de zile negre de închisoare, în iarna cumplită, care s'a abătut asupra miilor de legionari, de pe urma căreia, mulți din camarazii noștri își plecă genunchii spre pământ. Da, mulți ne-au părăsit, mulți ne părăsesc încă și azi, așa cum ne părăsești și tu, frate *Dumitre*, dar nici unul din voi, cari v'ați pus pe lespede rece de piatră corpul, nici unul nu v'ați căutat cu fruntea spre pământ. Cu fruntea sus, așa cum mor eroii, v'ați dat obștescul sfârșit, ca niște martiri ce sunteți. Deaceea, noi care vă urmăm pașii și pe umerii cărora apasă greutatea victoriei finale, vă simțim veșnic prezenți în rândurile noastre. Înghită pământul ce este al său, corpul, dar rămâne ca stindard neplecat de vremurile grele în care trăim, sufletul vostru, puterea voastră de muncă, jertfa voastră supremă, care ne va încălzi pururea credința noastră, primind dela voi botezul biruinții noastre, biruinții neștăpânitei noastre lupte. Și tu, camarade Străchinaru, tu care ai dat atâta dovadă de credință, de muncă, de jertfă, de corectitudine în activitatea ta, păstrează și acolo unde te duci inima și sufletul nostru.

Intră cu toată mândria cuvenită a unui desăvârșit luptător, în familia noastră de dincolo și trimite camarazilor tăi Bucovineni și de pretutindeni duhul luptei tale.

Tu, camarade, poți fi dat ca exemplu de jertfă. Meriți pe deplin această onoare. Luați exemplu studenți dela fostul vostru camarad și conducător, și pe urmele lui să nu se aștearnă praful uitării.

Dormi în pace, camarade!

Patriarhul oprește construirea bisericilor

— Revista „Orientări" comentează scrisoarea d-lui G I Cantacuzino, publicată în „România Creștină". —

Publicăm, fără nici un comentariu, articolul de mai jos, care a apărut în rev. *„Orientări"* din Decembrie 1935. Împărtășim în totul interpetarea scrisorii d-lui general Gh. Cantacuzino-Grănicerul publicată în „România Creștină":

„România Creștină" an. I Nr. 24. D-l Nichifor Crainic—această nestinsă ambiție ambulantă!—a avut, odată, niște cuvinte grele despre prea bătrân[...]ecutul întru grabnică și eternă uitare mitropolit Pimen,—„bivol care se scarpină de colțurile altarului"—și mitropolitul răposat (încă mult înainte de a muri) n'a zis nici pis, Crainic continuând a fi profesor universitar de *teologie*.

Necunoscătorilor li s'a părut curioasă și una și alta: și tăvăleala pe care i-o făcea ziaristul, profesorul și teologul Crainic, mitropolitului—și tăcerea de peste a mitropolitului. Cei și mai necunoscători puneau tăcerea asta pe seama seraficei răbdări a răstignitului pe crucile suferinței pentru Hristos,—el, Pimen,—ierarhul creștin încarcerat în canonul: „toate le rabdă". Cunoscătorii însă erau mult mai edificați. Poeticul epitet de „bivol" încăpea, pentru aceștia, foarte bine pe răposat.

Și totuși, pe noi ne-a durut. Ne-a durut că un teolog și profesor, scuipă așa de substanțial între ochi, pe un mitropolit, chiar dacă acela era din fire croit să fie plutonier-major. Și ne doare oridecâteori se dă loc la asemenea triste spectacole.

Dar, of, Dumnezeule,—cine-i vinovat, dacă această ierarhie ortodoxă, care e în ultimă și riguros teologică analiză, *Biserica* lui Christos, se dă așa de murdar și de trist în spectacol! Dovezile — dovezile de abdicare, de inconștiență, de nepricepere, de lașitate, de ignoranță—sunt așa de multe și mari, încât numai un înnalt scrupul de conștiință ne-a oprit acum doi ani să publicăm acel articol greu ca o măciucă de oțel „Biserica trădătoare". Biserica—adică acești ierarhi,—și prea rari din slujitorii mai mici. Poate amânarea acelui articol a fost spre pregătirea unuia la care ne gândim acum: „Biserica *atee*". Paradoxal—un paradox pe care nici Satan, în cele mai halucinante visuri ale sale, nu și l-a închipuit realizabil:—„biserica atee".

Aceiași *„înnoltă"* și *„preafericită"* (ba bine că nu!) *„autoritate"* ierarhică, vine azi cu o ultimă și supremă dovadă de trădare a lui Christos, de ateizare a sufletului ei, dovadă după care nu mai există *nimic*, nimic decât golul, golul imens și negru,—iadul, poate. Oh, și cât de mult ne doare pentru Christos și pentru Biserică!—și pentru Neamul ista, rumânesc!

Dovada o publică această foaie de la Chișinău *„România Creștină"* — foaie despre care noi n'am vorbit, deși ni e așa de dragă, cum n'am vorbit nici despre *„Brațul de Fier"*, *„Ogorul"* etc., cari ni-s tot așa de dragi—și n'am vorbit pentrucă-s foi politice, noi nu facem politică, ci numai ideologie și literatură. „România Creștină", publică o scrisoare a d-lui General *Gheorghe Cantacuzino-Grănicerul*, către preoțimea ortodoxă, din care vedem că *Prea Fericitul Patriarh*, pune în vedere Sinodului—care, pare-se, nu aprobă în unanimitate mizeria asta,—să nu mai îngăduie taberilor de muncă a mai zidi și repara biserici în mod gratuit, sarcina lucrării pentru Biserică fiind exclusiv rezervată consiliilor parohiale! (Săracele!) Interesantă este însă agramata adresă a Patriarhului, acolo unde vorbește despre *posibilitatea* de a lucra în *mod gratuit* pentru biserică,—posibilitatea pe care ea, Ierarhia, nu vrea s'o dea decât dacă ai ștampilă și număr de ieșire.

Nu ne importă latura politică a chestiunii. Ci latura *morală* și ideologică,—aberația că *Patriarhul oprește posibilitatea muncii gratuite pentru Biserica ortodoxă*, indiferent de culoarea cămășei celui ce muncește gratuit. Din această oribilă atitudine se vădesc mii de lucruri dintre care relevăm: că Biserica e o anexă politică în Stat, la dispoziția oricărui guvern trecător, are atitudini politice satanice, în contradicție cu bazele existenței ei, că Biserica se ridică împotriva *muncei* și a *rugăciunei* (ora et labora)—și dac'am trage toate concluziile, că această *„biserică"* e atee. A trage concluziile toate, refuzăm. E distrugător de trist.

(*Citiți urmarea în Nr. viitor*).

AVIZ

Abonații ziarului „România Creștină", sunt rugați a trimite costul abonamentului.

Cine primește 3 numere din ziar și nu le restitue se consideră abonat.

A primi ziarul și a nu achita abonamentul, nu este corect.

Dogmă legionară

Tăcere şi muncă

— DRUM SPRE JERTFĂ —

Acţiunea gândirii şi faptei are, asupra individului, o influenţă primordială în ceea ce priveşte orientarea lui. Procesul de judecăţi de valoare şi de raţionamente petrecut în interior are repercursiuni asupra vieţii de mai târziu, asupra desvoltării armonice a *Eului* nostru. Prin cunoaşterea amănunţită a contemporaneităţii ne dăm seama de ceea ce înseamnă o naţiune în concernul celorlalte, sau de ceea ce înseamnă o Religie în luptă cu altele. Cum este legitim şi firesc, privirile tuturora se îndreaptă spre tineret, adică spre cei ce vor fi, în viitor, conducătorii destinelor acestei Ţări, spre a cerceta cari sunt gândurile şi îndrumările acestuia, pregătirea şi puterea lui de muncă, capabilitatea şi entuziasmul pentru munca de mâine. Tineretul de astăzi are una din cele mai grele sarcini din întreaga istorie a Ţării. Este o sarcină dublă: păstrarea României-Mari, aşa cum a lăsat-o înaintaşii şi curăţarea ei de străinism, parazitism, parvenitism şi laşitate, spre a forma o Românie nouă, o Românie creştină. Dela acest tineret veşnic luptător, dela aceşti naţionalişti în toată puterea cuvântului, se aşteaptă o mântuire viitoare a Ţării.

Ca în orice lucrare de mântuire, căci a salva Ţara de pericole din ce în ce mai accentuate înseamnă a-i reda naţionalitatea ei pură şi credinţa ei exclusivă, *deci a o mântui*, este nevoe de *jertfă*.

Jertfa este idealul, este calea care duce spre transcendent, nemuritor şi sublim. Ea presupune desbărarea de întreaga trăire a persoanei şi multiplifică gândul spre viitor. Jertfa este punctul culminant în evoluţia vieţii şi spiritului oricărei persoane. Pentru cunoaşterea acestei jertfe, la care mulţi chiar au ajuns, este nevoe de o pregătire de care trebue să ţină seamă fiecare Legionar. Această pregătire pentru jertfă o numim *spirit de sacrificiu*.

Spiritul de sacrificiu înseamnă, deci, acţiunea premergătoare idealului de jertfă legionar, cu toate atributele acestui ideal: sublim, nemuritor şi transcendent. Spiritul de sacrificiu are două concepţii de manifestare, care au devenit deviză în acţiunea legionară a partidului „Totul pentru Ţară" *tăcere şi muncă*.

Cunoaşterea acestor două concepţii legionare duce la pătrunderea în sufletul legionar, în ţăria legionară şi în caracterul ferm şi hotărît legionar. A arăta doctrina desvoltării acestor idei înseamnă a cerceta amănunţit cele două noţiuni.

Dela început putem face o precizare: noţiunea *tăcere* se referă la spiritualul persoanei, pe când noţiunea muncă se referă la partea materială.

— TĂCEREA —

Tăcerea legionară se deosebeşte de tăcerea obişnuită. Tăcerea legionară înseamnă calea premergătoare misticismului. Ea este gândire şi reflexie interioară, care duce spre Dumnezeire, spre exclusivism şi spre sublim şi tinde la o apropiere a imanentului de transcendent, adică a părţii materiale de spiritual. Tăcere legionară înseamnă simplitate şi modestie, curăţenie virtuală şi smerenie. Prin tăcerea legionară se accentuiază asupra sufletului omenesc, dând un sens nou concepţiei de viaţă naţională: trăirea exclusivă pentru Ţară, căutând să se explice aceste gânduri în lumina sf. Evangheliei.

Tăcerea legionară are sensul evocării jertfei tuturor celor ce şi-au rupt din inima şi gândul lor tot ce-au avut mai scump: vieaţa, pentru un „*mai bine*". Ea este calmul în faţa oricărei primejdii.

Tăcerea legionară înseamnă reflexia adâncă spre naţionalism şi creştinism, căci numai gândind serios, meditând adânc asupra acestor două subiecte atât de imperios cerute astăzi, să putem da maximum de muncă intelectuală spre consacrarea definitivă a acestor dogme legionare.

Tăcerea legionară nu înseamnă negativism, adică odihna simplă a corpului şi minţii după o muncă obositoare. Ea are un sens pozitiv al realizării gândului prin muncă. *Tăcerea este teoreticul legionar.*

Tăcerea are o superioritate asupra vorbei. Ea nu dă prilej de sfadă, de trudă, de ceartă. Ea, contrar vorbei şi ciocnirii de opinii care duc la o degenerare a chestiunei ce se discută, dă prilej de apropiere sufletească între camarazi, dă prilej de cunoaştere intimă a aceluiaşi ideal, care vibrează în sufletul tuturora şi nu este nevoe să fie împărtăşit prin vorbăria demagogică meschină.

Tăcerea legionară apropie sufletele, demagogia le risipeşte.

— MUNCA —

A doua condiţie a spiritului de sacrificiu este *munca*. Munca legionară înseamnă spiritul de sacrificiu dus, în sens practic, la realizarea unui bine. Geneza muncii legionare implică nota de stimă şi adorare faţă de Naţiune şi de starea spirituală şi materială a Ţării: cu alte cuvinte munca legionară înseamnă simpatia faţă de Naţiune prin îmbunătăţirea situaţiei ei din punct de vedere spiritual şi material.

Spiritul de sacrificiu acţionează cu o intensitate egală, atât în sensul muncii, cât şi în sensul tăcerii. S'ar părea că intensitatea muncii este superioară în faţa intensităţii tăcerii. Aceasta provine din cauza exteriorizării muncii şi interiorizării gândului, prin tăcere. Se întâmplă aci acelaşi caz, care produce discuţii, cu privire la munca intelectuală şi munca manuală. Ar părea că aceasta din urmă are o intensitate mai mare faţă de prima, în fond ele fiind de aceeaşi intensitate, având fiecare însemnătatea şi durabilitatea lor separată.

Munca legionară concepe trei faze distincte în evoluţia progresivă a ei. Aceste trei faze sunt: *voinţa realizării, acţiunea îndeplinirii şi curajul răspunderii.*

1) *Voinţa realizării* înseamnă promovarea gândului de efectuare a unui bine, pe calea simţurilor.

Orice acţiune trebue să admită un precursor dela care să pornească sensul acelei acţiuni. Îmi fac o casă pentrucă nu am unde să mă adăpostesc şi am suma necesară construcţiei. Acţiunea mea, adică construirea casei, are precursor neputinţa mea de a găsi un adăpost propriu undeva. Acţiunea îndeplinirii muncii pe care o vom lămuri mai jos, are un precursor, un pregătitor în această voinţă a realizării. De această voinţă depinde întreaga construcţie a gândului bun care trebue dus la îndeplinire.

Primul inconvenient al voinţei de realizare a unui plan hotărît anterior, este interpunerea diferiţilor factori externi, cari vor să împiedice, prin subminare, această realizare curajul stă în puterea cu care individul ştie să înlăture toţi aceşti adiacenţi rău făcători, urmându-şi nestingherit, calea cea dreaptă.

2) *Acţiunea de îndeplinire* a muncii este punctul esenţial în jurul căruia gravitează întreg spiritul nostru de sacrificiu aplicat.

A duce o acţiune la îndeplinire înseamnă, în sens obişnuit, a-ţi face datoria conştiincios. Pentru un om format, pentru un om cu caracter, pentru un legionar, acest lucru nu este însă suficient. Pentru el a duce o acţiune la îndeplinire, înseamnă a cerceta acţiunea în mod amănunţit, activând intens în sensul acestei acţiuni şi a-ţi lua răspunderea ei oricând, fără vreun comentariu inutil. Aceasta este o deosebire fundamentală între dogma legionară şi dogma cotidiană. Pe când dogma legionară este dogma interiorului, a sufletului, dogma cotidiană este dogma străzii, a demagogiei, vorbind în sens politic.

Dogma legionară cere păstrarea unei anume atitudini, pe când dogma cotidiană înregistrează oscilări nesigure şi interesate ale celor în cauză. Deaceea este aşa de greu să terminăm acţiunea odată începută şi cel ce o termină înseamnă că a dus la bun sfârşit munca cu care a fost însărcinat. Se pare că totul se termină aci. Intervine însă un nou factor, acel al curajului răspunderii lucrului efectuat.

3) *Curajul răspunderii* este consecinţa acţiunii de realizare.

Curajul înseamnă o atitudine specială în faţa unui act al vieţii. El este o calitate, cea a respectului eului imanent. Curajul răspunderii muncii efectuate cu preţul vieţii, se situiază pe un plan inferior faţă de acţiunea îndeplinirii. Acţiunea îndeplinirii este punctul central în jurul căruia se învârtesc pe aceeaşi circonferinţă, dar la antipozi, voinţa realizării şi curajul răspunderii.

Curajul răspunderii este o atitudine de bravură în faţa propriei munci. Cine are curajul răspunderii, înseamnă că recunoaşte în întregime, tot ceea ce a realizat. El este conştient în noi atâta timp cât şi acţiunea îndeplinirii muncii se află pe primul plan al conştiinţei noastre. De îndată ce acţiunea îndeplinirii muncii cade de pe acest plan, intervenind vreun factor exterior, curajul răspunderii este nul.

— APLICARE —

A aplica teoreticul înseamnă a te conforma cerinţelor proprii de ordin practic. În cazul nostru, aplicarea teoreticului înseamnă pregătirea spiritului şi gândului nostru pentru sacrificiile de mai târziu. Această pregătire a spiritului şi gândului trebue să se facă efectiv prin participarea activă la refacerea morală şi materială a naţionalităţii etnice.

Cele două condiţiuni ale spiritului de sacrificiu, anume: *Tăcere şi Muncă*, ne pot îndrepta în viaţa de toate zilele. În orice acţiune a noastră să depunem modest, tăcut, maximum de energie, spre a da maximum de randament.

Aplicarea *Tăcerii şi Muncii* în viaţa obişnuită, înseamnă o economie de *timp şi energie* ce pot fi întrebuinţate cu folos în alte direcţiuni, socotim, din această cauză, binevenite Taberele de muncă legionare inaugurate după războiu, în 1924, a căror deviză este: *Tăcere şi Muncă*.

C. Pârlea.

Timpul îngropat
(după Maeterlink)

Să nu adormim pe trecutul nostru. Căci cu cât e mai fericit, cu mai glorios, cu atât trebue să ne fie mai suspect, dacă prezentul obişnueşte să-l viziteze ca un lucrător bun care se apucă să facă lucrul la care-l cheamă poruncile vremii de acum, ci ca un pelerin pasiv şi prea lesne crezător, care se îndestulează să contemple niste ruine frumoase, dar nemişcate.

*

Pentru a scoate din trecutul ceeace se află frumos în el—şi în el se află aproape toate bogăţiile noastre—trebue să ne ducem la el, în ceasurile când puterile noastre sunt mai mari, să intrăm în ţinuturile lui ca nişte stăpâni, să alegem din el ceeace ne este mai de folos şi să-i lăsăm lui tot ce nu ne trebue, oprindu-l de a ne trece apoi pragul, fără învoirea noastră.

*

Iar dacă trecutul nostru, timpul nostru care s'a dus ieri, a fost urât, bolnav, sau foarte vinovat el se va întoarce, în drumul spre mâne, vesel, nevinovat şi întinerit, căci trecutul nostru este mereu în mişcare.

Trebue numai să ne deşteptăm în fiecare dimineaţă, pentru o lume nouă care se naşte neîncetat pentru viitor.

Atunci vom şti să scoatem din ruinele copilăriei noastre, bogăţii la cari nimeni nu s'ar fi aşteptat.

Vom înţelege că totul se poate înfrumuseţa şi face mai bun şi că chiar şi cei morţi îşi vor nimici scutinţele lor învechite, şi le vor schimba cu altele înviate şi schimbate la faţă.

Cei cari au aflat acest îndemn sunt fericiţi. Cei cari nu-l au, îl vor putea imita. Pentrucă unul dintre rosturile înţelepciunii omeneşti este tocmai acesta, ca să ne ajute să câştigăm îndemnurile mântuitoare, pe cari n'am avut fericirea să le găsim până acum.

Ion C. Gotea

Revoluţia rusă este a poporului rus?

II

Libertatea spiritului uman de a se înălţa cât mai sus către Divinitate, sau a scobori scările către „Infern", libertate în nesfârşit de s'ar putea pentru a oscila între aceste două năzuinţi transcendente, este o chemare, o evoluţie permanentă, organică ca să zicem a acestui spirit. Nu s'ar putea închipui un om, care să posede omenirii, tot absolutul cuprinsul său, toate stările lăuntrice de bucurii şi tristeţi, fără această libertate a spiritului său. Îngheţaţi acest spirit în oricari alte forme, dar care îi răpesc libertatea sborului şi'l prăbuşesc ca pe o pasăre cu aripele frânte pe tejgheaua măcelarilor fabricanţi de democraţii iudaice,—nu va fi altceva decât o copie infidelă, ştearsă, cât mai diformată a Dumnezeirii.

Nu putem vorbi de o libertate fără frâu, dar de libertatea pe care revoluţia „franceză" a scos'o din gâlgâitul muribund al victimelor ei, putem vorbi. Putem chiar s'o pretindem omenirei ultragiată de aberaţia comunistă. Căci e un imens ultragiu adus spiritului uman de această nebunie a secolului, care îl aruncă, ca un lest nefolositor în această cloacă de mardărie *iudeo-marxistă*. Vai! — omul, acest conţinut de umbre şi lumini ale Dumnezeirii, pulverizat într'o colectivitate informă, ucigătoare de toată frământarea spirituală a lui— O colectivitate în schimb tiranică şi absurdă, o colectivitate în care oamenii pier ca muştele idiotizaţi şi flămânziţi. Şi pentru ce?— Nici ei nu ştiu, sau dacă o ştiu, Dumnezeu să-i ierte! Dar aci este buba şi puroiul unei revoluţiuni, care îndobitocind individul în numele colectivităţii, a îngăduit într'un chip monstruos unei forţe pe care de astăzi şi de adreptul o vom numi iudeo-masonă, să jefuiască în folosul ei exclusiv Rusia şi s'o desgolească de imensele ei bogăţii.

Se vor găsi idiotizaţii veacului de acum să facă apologia comunismului. Se vor găsi mulţi. Dar la capătul rătăcirilor de azi şi mâine, omenirea redresându-se şi îndreptându'se mai departe pe făgaşul orânduit de instinctele ei, va da şi sentinţa de moarte sinistrilor jefuitori ai Rusiei.

Prin urmare, ce este comunismul?

Atât de mult pomenitul Karl Marx, ca şi toţi fanaticii ca Engel etc., după el şi cu el, au descoilt pe om de ascendenţa lui spirituală, l-au deşurbat din năzuinţele lui spirituale şi l-au lăsat drept un animal ca toate animalele, l-a excitat flămânzenia şi întreaga lui mizerie cu formule de desrobire materială. Omul scăpat de grija zilei de mâine! Ce îndobitocire! — Au început cu socializarea şi bucată la comunizarea muncii şi capitalului, au încercat să înjghebe o omenire bălăcindu-se numai în instinctul ei materialist. O răsturnare imensă a creştinismului. Ceeace nu punea din ea materiei ca să le însufleţească. Carl Marx, iubitul copil al evreilor, dădu acest drept materiei care să pângărească spiritul dându-i numai din josnicia nevoilor ei, iată pe tejghetarul Karl, strigând din bojogi omenirei: — „Campania mea, e mult mai eficace ca sbuciumul spiritului!"

Nu se pare că din strigătul acesta şi care răzbeşte până în decalogul lui Moise, ţâşneşte imbecilitatea comunistă?

Apare ca o imagine neaşteptată de tragică, bătrânul şi venerabilul Moise!—Un bătrân purtând după el turma de oameni desnădăjduiţi, flămânzi şi însetaţi, trăind în el toată imensitatea poverii ce o purta pe umerii lui—şi care nu spune turmei ca Isus: „iertare",— dar care îi spune: „răzbunare"! —De atunci îngrădind-o şi izolând-o într'un testament, care desfigurând năzuinţa ei spirituală i-a sădit numai svâcnirile corpului, a fixat-o pentru totdeauna în această întunecată postură de năzuinţi materialiste şi singurele imbolduri pentru mişcarea ascendentă a omului. Nu se putea o răzbunare mai sinistră pentru biata omenire şi pe care „Nemuritorul Iisus Hristos", numai prin imensul Lui sacrificiu a căutat s'o spele. Ea încă a rămas, pentru a culmina astăzi într'o apoteoză „comunismul".

Iată ce este comunismu.

Un războiu pe viaţă şi moarte contra spiritului uman şi ascendenţii lui pe pământ, o cruciadă ce n'a cunoscut-o omenirea contra flacărei „prometeene", contra a ceeace dela începutul creaţiunei, constitue religia pe pământ.

Poporul rus a putut oare, dacă ne gândim cât de puţin la structura lui metafizică, la componenţa lui spirituală,—desigur sufocat de despotismul unui imperialism nevolnic—să explodeze într'o revoluţie care conţină în miezul ei această cruciadă contra lui "Dumnezeu"? această impietate şi slujire a unei adoraţiuni nemărginite, arzătoare şi veşnică către Dumnezeu?—Numai nebuni, umanitariştii şi vorbăii din mărunţişele revoluţiei ruseşti şi mai ales evreii o cred. Dar mai departe altădată.

Leon Bosie

Tragedia Românilor din Maramureş

Când eşti în trecere prin Maramureş —ţinut cu trecut istoric valoros pentru toţi Românii,—ai impresia că treci printr'un adevărat colţ de rai, datorită poziţiilor pitoreşti; ce ţi se oferă la cea dintâi vedere. Când însă ai căuta să pătrunzi mai mult în viaţa locuitorilor, să te opreşti prin sate pentru a cunoaşte traiul Românilor băştinaşi, vezi mai rele contrast ce există între aceste două înfăţişări: natura şi viaţa.

Figura blândă de om cinstit harnic — deprins încă din timpul stăpânirii străine cu răbdarea, locuitorul, te întâmpină cu bunătate, aşteptând parcă dela tine un cuvânt tămăduitor, un sfat, o asigurare pentru o apropiată salvare.

Oamenii aceştia, urmaşi ai descălicătorilor, de multă vreme sunt străini pe propriile lor meleaguri.

Puhoiul jidovesc din Galiţia a inundat întregul Maramureş —parcă a fost un blestem ce s'a abătut asupra acestui Neam. Şi cu protejuirea politicianismului de azi şi de ieri, românesc şi maghiar, jidanii s'au stabilit aici definitiv şi au pus mâna pe averi, păduri, munţi, întreprinderi şi comerţ. Ei au întrebuinţat cele mai josnice mijloace în scopul de a acapara. Astfel au alcoolizat în întregime populaţia satelor cu băuturi spirtoase, fabricate de ei— de jidani — şi la mulţi le acordau chiar împrumuturi de bani.

Evident că, în împrejurările de faţă, le-a fost uşor nelegiuiţilor să treacă în posesia lor, cu forme legale sigilate, parafate; etc; proprietăţile Maramureşenilor: case, grădini, terenuri arabile fâneţe, încât Românii despuiaţi au fost siliţi să se retragă la marginea satelor şi a târgurilor pentru a face loc jidanilor distrugători ajunşi stăpâni pe avutul lor.

Astăzi e şi mai mare dezastrul. Cum cei din partea locului nu pot să trăiască din ceeace îşi agonisesc într'un an, sunt nevoiţi să cumpere porumb şi alimente din comerţ edică dela jidani pentrucă numai ei se ocupă cu negustoria (cu specula fără căpătâi)

Cooperative de consum nu se găsesc în judeţ căci acele ce s'au înfiinţat după războiu n'au putut rezista concurenţei jidoveşti. Mizeria, imboldul stomacului, a fost mai tare decât hotărîrea de a boicota comerţul păgânilor urmaşi a lui Iuda.

Acest trai, numai Acela dela care se aşteaptă mântuirea Neamului românesc, l-a putut concretiza mai bine, oferind adunării deputaţilor într'o sesiune parlamentară, o bucată de pâine neagră, din care se nutreşte Maramureşeanul.

În ceeace priveşte locuinţele, pot să spun că e neînchipuit: casa nu are decât o odaie (în cazuri rare două) şi tindă. Ei bine, în această odaie se adăpostesc toţi membrii familiei. Şi ne putem da seama uşor ce se întâmplă când bântuie câte-o boală contagioasă.

Poate crede cineva că, politicianii noştri de azi se gândesc la tragica situaţie a acestor oropsiţi?

Nimeni! Ba să mă iertaţi că era să trec nu ştiu cum cu vederea: ei se gândesc să le facă aşa câte-o vizită în campania electorală la alegeri pentru a le cere votul, când îi îmbată cu rachiu şi promisiuni.

Acest nenorocit popor trebueşte lămurit, trezit la realitate să ştie că nu dela cei ce strigă pe toate cărările, îi va veni salvarea. Nu-i vor aduce făgăduelile nici o remediere, ci înfăptuirile. Dreptatea nu-i va veni dela omul nedrept, înglodat în păcate, demagog, lacom, egoist şi fără Dumnezeu, ci dela omul nou, cinstit corect şi cu iubire de Neam, credinţă şi Rege.

Dimitrie Danciu

Muncitorilor minieri din Valea Jiului, trebue să li se dea putinţa de a se organiza pe baze naţionale

Petroşani.—Se spune adesea şi se crede despre muncitorii din *Valea Jiului*, că sunt socialişti, că sunt comunişti, sau că în tot cazul sunt oameni de stânga. Ceeace e o credinţă greşită.

E adevărat că foarte mulţi muncitori din Valea Jiului, sunt înscrişi în sindicatele afiliate la „*Uniunea Muncitorilor din Industria Minieră din România*", care la rândul ei este afiliată Internaţionalei dela Amsterdam, sau, mai precis vorbind, este o ramură a partidului social-democrat.

Şi ni se pare iarăş adevărat, că dacă li s'ar da voie comuniştilor să-şi organizeze sindicate comuniste, s'ar afla destul de mulţi muncitori, cari chiar şi cu mari jertfe s'ar înscrie într'un sindicat comunist.

Dar aceasta nu înseamnă că muncitorii ar fi convinşi de adevărul învăţăturilor comuniste sau a celor social-democrate. Muncitorii minieri, sunt oameni cari muncesc o muncă foarte grea, am putea zice o muncă de robi şi ei vreau *o dreptate* şi o pâne îndestulătoare pentru ei.

Ei bine, această dreptate, cred dânşii—sau cel puţin unii dintre dânşii—că poate li-ar aduce-o oamenii utopiei comuniste. Şi pentru acest motiv, unii dintre ei, îmbrăţişa cu însufleţire o astfel de organizare muncitorească.

Dar n'au nimic muncitorii împotriva Bisericii creştine, împotriva ideii naţionale şi deloc nu doresc ei instaurarea anarhiei prin regretabile răsturnări monarhice.

Ba ce e mai mult, deşi ştiu foarte mulţi muncitori cari ştiu despre comunişti că luptă mai mult pentru răsturnări politice şi religioase decât pentru o dreptate muncitorească, cei mai mulţi muncitori cred despre partidul social-democrat că e numai partid muncitoresc şi nu ştiu deloc cari sunt scopurile politice ale acestui partid şi ale sindicatelor lui.

Sunt foarte mulţi muncitori, creştini buni şi iubitori ai Neamului lor, cari nu ştiu că socialismul democrat al Internaţionalei a II-a dela Amsterdam luptă pe faţă şi pe ascuns, împotriva Bisericii creştine şi împotriva ideii naţionale, precum şi împotriva tuturor urmărilor acestor idei frumoase. Muncitorii nu cunosc învăţăturile social-democraţiei pentrucă ei nici nu se înscriu în sindicatele social democrate, pentru aceste învăţături, ci cu totul pentru altceva.

Ei se înscriu în sindicatele acestea fiindcă sunt singurele pe cari le au deocamdată la îndemână, în Valea Jiului.

Ei văd în aceste sindicate nişte asociaţii profesionale necesare,—în cari se discută pro-

(urmarea în pagina 4)

Tineretul din Rusia-Sovietică

„Nu sunt nici buruieni rele, nici oameni răi. Nu sunt decât cultivatori răi".

Victor Hugo

Poarta cea mare prin care trecem pe drumul vieții, o punem numi școală. Rosturile cele mai sfinte și nobile, dinamismul constructiv al națiunilor, au fost propagate prin ea. Ea este temelia trainică a vieții naționale a popoarelor, care își găsește perfecțiunea și clarificarea indiscutabilă numai prin colaborarea intimă a tuturor celorlalte ramuri dintr'un stat și în special cu Biserica. Biserica este emanatoarea de credință moral-creștină. Familia și școala sunt organe executive ale Bisericii, adică caută a cimenta cât mai mult această credință în odraslele Națiunii, formând caractere tari cu voințe oțelite, cari vor păși cu capul ridicat pe drumul Națiunii, aureolându-l tot mai mult spre binele și propășirea ei și al Țării.

Educatorii au de îndeplinit o misiune cât se poate de grea, dar în acelaș timp cât se poate de frumoasă și nobilă. Educatorul, dacă într'adevăr este pe deplin conștient de misiunea sa, pe care o are de îndeplinit, își poate servi până la perfecțiune Neamul său.

Să ne luăm ca exemplu cuvintele Mareșalului Noghi, care întrebat fiind ce recompensă își alege singur pentru serviciile aduse țării sale, a răspuns: „Să-mi dați un post de învățător în satul meu!" (Vezi „Cuvântul studențesc" Nr. 9 din 20. XI. 1935. pg. 4.)

De aceia fiecare stat și comunitate care vrea să se afirme și mai departe ca națiune în istoria omenirii, este dator a-și îndrepta toate privirile asupra școalei, căci numai prin ea se poate educa și crește un tineret național în adevăratul sens al cuvântului. După cum zice și marele pedagog german Leibnitz: „Tot viitorul unui popor este în educația fiilor săi".

Ca un exemplu viu, unde familia, Biserica și școala, au fost distruse și împreună cu ele imperativele vitale și întreaga națiunea rusă, îl avem în Rusia sovietică, în Rusia iudeo-comunistă de azi.

Acele generații cari — fiind încă copii pe timpurile măcelului groaznic al zilelor de revoluție din 1917 — au crescut au ajuns la adolescență și maturitate, infiltrați însă cu teorii distructive, criminale ale comunismului, detestabile din toate punctele de vedere și având ca exemplul practic în fața ochilor lor, bestialitățile cele mai crude.

Ci, acest tineret a fost crescut în acel mediu, care avuse o influență enormă asupra structurii psihice — ca rezultat: *criminalitatea* și *banditismul* este în floare. Aceste bande sunt de o abundență covârșitoare. Sate, orașe, județe chiar și provincii întregi sunt terorizate de ele.

Autoritățile sovietice (după cum ne informează diferite reviste) au anchetat aceste cazuri și clasifică „*Frontul banditismului tineresc*" în două „*clase*".

Una se compune din vagabonzi și criminali — putem spune copii și adolescenți, — în vârstă de 12—18 ani.

A doua categorie, cu mult mai periculoasă, este recrutată dintre tineretul în vârstă de 18—25 ani.

Desfătările și ocupațiunile lor preferate sunt: incendierea gospodăriilor (dacă mai putem întrebuința noțiunea de „gospodărie" în Rusia de azi) a viola femei și copii, a omorî și fura.

O altă ocupație favorită a lor este de a sfărâma becurile electrice și a lăsa astfel străzi și cartiere întregi în întuneric — spre a opera mai bine și ușor. Acestea nu se întâmplă poate numai la periferii, dar și în centrul orașelor — după cum s'a întâmplat la Petrograd (Leningrad).

Să vedem acum ce mijloace crede de cuviință a lua guvernul sovietic pentru combaterea acestor „epidemii sociale" — cari de altfel mai sunt și multe altele în Rusia sovietică.

Guvernul sovietic nu întrebuințează decât pedepsele tipice ale unui sistem biurocratic — polițienesc cât se poate de slab: arestări, amenzi, pedepse fizice, bătăi etc. Dar acestea s'au dovedit ca inutile și slabe, provocând și mai mulți criminali.

Guvernul sovietic este prea laș și n'are curajul să afirme că prezenta creștere și predominația criminalismului între tineret, nu este o moștenire și o transmisiune ireparabilă a timpului, respectiv al regimului țarist — și cauza i se atribue și trebue căutată în întregime sistemului iudeo-bolșevic.

Concepția generală a puterii bolșeviste și teoriile ei despre morala-creștină, despre etica revelatoare, despre obiceiuri și tradiție — despre o „iubire liberă", despre concubinaj, despre combaterea religiei, distrugerea bisericilor și a adevăratelor școli, despre disprețuirea averii etc. etc. — aceste toate în colaborare spre negativism pronunțat, au trebuit să fie concepute și infiltrate în sufletele încă în formație a tinerilor, provocând o tendință generală și nediscutabilă spre vagabondaj.

Această educație — dacă mai avem voie a întrebuința această noțiune sfântă pentru noi — trebue să distrugă fără cruțare orice concepție și bază morală.

Singurul regim iudeo-comunist — dintre toate regimurile politice din întreaga Europă — poate înregistra sute și mii de fete tinere, până la vârsta de 15 ani, care fiind gravide, sunt trecute în registrele oficiilor stării civile drept „căsătorite".

Numai sistemului iudeo-bolșevic se poate atribui ca mii de copile prostituate — chiar în vârstă de 12 ani — se agață de trecători pe străzile orașelor.

Astfel de lucruri deplorabile și condamnabile n'au fost și nici n'ar fi fost posibile sub regimul țarist.

Aceste stări vor fi o moștenire „blestemată de Dumnezeu" cu care va trebui să lupte din răsputeri, regimul care-l va urma pe cel bolșevic, care este spre lichidare completă, fiind numai o chestiune de timp.

Să ne întrebăm noi dacă regimul sovietic și-a pus în mișcare toate mijloacele și energiile spre a avea succes întru localizarea acestui incendiu moral? Și-a pus el în mișcare întregul corp intelectual spre a combate această epidemie?

Dar să ne formulăm singuri răspunsul:

Pentru combaterea vagabondajului tineresc a fost pus în frunte și avea conducerea exclusivă tovarășul A. Bjeloboradoff, unul dintre principalii asasini al familiei Țarului.

Ce educație și creștere, ce îndrumări morale și sociale, poate primi această generație, de la un asasin murdar și laș? Poate contribui la educația lor doctrina diabolică și distrugătoare a jidanului K. Marx — Mordochai.

Acești copii, infiltrați până la apogeu cu învățăturile teoretice și practice ale dascălilor, se comportau și se comportă exact așa după cum au învățat.

Cuvintele marelui Lenin sunt doară sfinte: „Jefuiți jaful", „Totul este permis" etc. Ei au aplicat întocmai practic ceeace li s'a propus în teorie.

Este doară știut că pentru educația altora este de neapărată nevoie exemplul bun și obișnuința la disciplină. Și tocmai aceste două momente ale unei bune educații lipsesc în Rusia actuală.

Să facem loc și cifrelor, cari de altfel sunt foarte concludente.

In jumătatea a doua al anului 1931 au fost înregistrate 42.739 cazuri de delicte grele, ca: crime, violări, incendieri — însă numai la Moscova. La Petrograd aceste cifre se urcă încă cu câteva mii.

In două sate din gubernia Rjasan au fost înregistrate în ultimii ani 420 incendieri, 37 jafuri și atentate la drumul mare, 850 furturi, 19 crime (omoruri), 22 răniri grele și 85 ușoare.

In circumscripția Tșerapovet, au fost înregistrate în ultimele luni ale anului 1931, 196 crime și 260 răniri grele, în cea mai mare parte mortale.

După o statistică oficială rusă, au căzut pe câmpul de luptă în timp de 4 ani din circumscripția Tșerapoveț 2400 de soldați.

Acum iese la iveală că în decurs de 4 ani ai guvernării bolșevice, tot în acelaș district cifrele victimelor ale bandelor de tineri, se apropie de acelea ale ostașilor căzuți pe front în timpul răsboiului mondial.

După „Krasnaja Swezda" au fost lichidate în două districte din Siberia, în timp de 3 luni 23 de bande, cu câte 6300 de membri (tineri).

In felul acesta caută să distrugă jidovimea popoarele arice-creștine.

De aici se naște o întrebare foarte interesantă: cât de departe va progresa și cum va fi format poporul viitor, care se naște din această generație barbară.

De aceea trebue să fim cu toții la posturile de comandă și a fi exemplu viu și prin vorbă și prin faptă, vlăstarilor noștri.

Legionarii part. „*Totul pentru Țară*" înțeleg foarte bine rostul educației, puterea exemplului în formarea generaților viitoare și menținerea disciplinei în reabilitarea și oțelirea generaților prezente.

Ne creștem și creștem. Ne educăm și educăm. Clădim o Românie nouă!!

Artur Vlad.

(N. R. Relatările de mai sus au fost scoase în parte din rev. „Natz Sozial. Monatshalte").

Barbaria șefului de post din com. Blăgești---Tutova

In ziua de 3 Ianuarie, plot. jand. *Cherciu C-tin*, însoțit de un soldat, primarul comunei *Blăgești*, casierul comunal și perceptorul fiscal au venit la locuința cismarului *Vasile Zaharia* sub pretext că numitul are de achitat un porto-poștal de 14 lei și taxa de firmă de 100 lei.

Negăsindu-l acasă, iar soția neputând achita suma cerută de aceștia, plutonierul Cherciu a luat-o la bătae cu patul puștei, iar casierul o lovea cu pumnii în cap, până ce femeia a reușit să fugă la vecini, lăsând casa pe mâna călcătorilor, cari au început a răscoli totul din locuință. La înapoiere femeia a constatat lipsa mai multor efecte casnice și a sumei de 400 lei.

In aceaşi zi, pe la orele 12 noaptea, Zaharia și familia lui au fost treziți din somn de o puternică lovitură dată în ferestre și zornăitul geamurilor.

Intrebând cine este, primește răspunsul aceluiași plut. Cherciu, care îi cere să deschidă. Zaharia, răspunzând că nu deschide până ce nu-i arată un ordin de percheziție sau mandat de arestare, susnumitul plutonier și cu însoțitorii citați mai sus au început a lovi cu patul armelor și ciomegile în ușă până ce au spart'o. Pătrunzând înăuntru, plut. Cherciu l-a luat la bătae pe Zaharia, spintecându-i nasul cu baioneta. Femeia și copilul îngroziți, au fugit în sat, reușind și Zaharia să scape din mâinile călăilor, a eșit în ogradă unde a început a striga „hoții". Auzind vecinii și voind a veni spre el, plut. Cherciu a început să tragă focuri de armă. Familia lui Zaharia și vecinii au trăit în aceea noapte clipe de groază. Cazul a fost adus la cunoștința Parchetului de Tutova, care a ordonat o imediată anchetă. S'a raportat și Inspectoratului jand. rurale, introducându-se totodată acțiune înaintea Tribunalului Tutova.

Cor.

„Profilul forțelor"

Lupta dintre stânga și dreapta s'a anunțat măreață de multă vreme și astăzi se cam poate distinge câmpul cedat de una și ocupat de cealaltă. A fost și este un spectacol minunat, care s'a întins și în domeniul material și în cel spiritual.

O forță se vede, una nu se vede; una e totală, fățișă, alta este ascunsă, lașă, lucrează din umbră și în această contradicție dintre loialitate și lașitate se desprinde frumusețea, dar și înfiorarea luptei.

Cu pavăza ciuruită, democrația se mai menține pe aici pe colo, alimentată din surse murdare și secrete—ascerile destănuite în contra ei și-au ajuns în multe locuri ținta, iar în altele sunt pe cale de a și-o ajunge. Înfoiați de soarta ei din urmă, democrația geme sgâlțâită în ghiarele pieirii și caută, printr'o ultimă sforțare, să-și mențină poziția cel puțin. În zadar însă, căci mirajul ei a fost înțeles.

Alungată dela masa ei îmbelșugată, cu lupeul ei caracteristic, democrația se ascunde sub mantia ocrotitoare și cu multe buzunare a francmasoneriei și din când în când scoate capul, travestită în comunism și socialism (priviți național-țărănismul gravid cu comuniștii și socialiștii în agonie să evolueze un front popular) spre a arăta cinste celor cari au slujit-o cu credință și devotament că încă ocupă un loc important în procesul evoluției universale și că ea va rămâne cocoțată pe acelaș meterez înșubrezit, întocmai ca o cucuvae cobitoare pe ruine.

Pe urma sa, popoarele legate de ape și pământ prin bunici și străbunici, luptă [illegible] greu se readucă cinstea, ordinea și munca, alungate cu îndrăzneală pentru a nu împedica mofteurile, samsarlâcul și corupția - atunci conducătorii cinurilor și alinările își vor împreuna brațele vânjoase în semn de asemănare și de înfrățire și se vor veseli, pentrucă au reușit să izgonească dintre ei pe intrușii mârșavi și lași, pe instigatorii interesați, cărora masacrele, remedii eficace, le servă averi și bucurii în dauna obijduiților, a bolnavilor, cari, în naivitatea lor, caută să se vindece satisfăcând prescripția de masacru, dată de șeful îmbrăcat în pielea lui Iuda. E soarta muncitorilor prinși sub presiunea foamei, pentrucă pâinea au avut grijă s'o adune mai'nainte [illegible] ca să le excite acum simțurile paralizate de răbdare. Terenul fiind pregătit, cuvântul se agită tremurând de sufletele acestea candide în căutarea unui vinovat, neștiind că pacostea provine din slăbiciunea lor credincioasă în acei cari-i exploatează pe nesimțite, fiindcă mai au pe pe lângă pâine și o gioablă guvernamentală, avidă după arginții rezultați din sudoarea necuvântătorului popor, ameții, cu oala plină, de parada discursurilor înșelătoare, arginți strânși prin contravenire la legi în pungile jidovimii pătimașe, care acum cântă, iar păcăliții joacă.

Totul stă însă acum înfrigurat în fața luminii neadormiților descoperitori de racile. Din calea lor, virusul disolvant și laș se retrage, gângăvind înfricoșat în dibuirea unui loc strategic, pe care de abia-l obțin din milă la început pentruca apoi să devină temerari și scena să-și repete refrenul ei de alungare la toate națiile.

Grăbiți-vă, barbari civilizați și profitori, care v'ați cuibărit în gheba de suferință pe care ați provocat-o popoarelor—grăbiți-vă de ne părăsiți. Insinuările și gândurile voastre înrăutățite dirijate de o mână hidoasă, sunt astăzi scoase pe piață și sculptate în chip abject de toate națiile. Dați frâul liber mai înainte de a și-l smulge ei celor pe cari-i opresați. Gândiți-vă bine și porniți mai tiptil de cum ați venit spre cuibul de unde v'ați împrăștiat fără direcție și fără distanță hotărâtă, căci câmpurile noastre-s încă verzi și nu vor să înroșească pentru a vă satisface.

Ion Gh. Dobrescu.

CREȘTINI!

Plătiți-ne abonamentul, altfel nu sunteți adepții unei Românii Creștine.

Trezește-te, Române!

I.
Trezește-te, Române, căci ora a sunat,
Să scuturăm povara ce greele-am purtat.
Destul răbdat-am jugul, destul atâția bani
Cari au intrat în pungi spurcaților jidani.

II.
Ajungem la pieire de stăm cu mâna 'n sân
Primind cu brațe 'ntinse, acest popor păgân.
Vedem pe zi ce trece, jidani mai mulți sosind
In scumpa noastră Țară cu brațele le'ntind.

III.
Afară deci cu toții suntem sătui de ei...
Prea mult ne-a supt din sânge acești spurcați, mișei!
Lăsați îmbătrânita politică de „ieri"
Nu'și poți—putere, forță—unui bătrân să-i ceri.

IV.
Veniți cu noi cei tineri, ce frică nu avem
De „moartea" care zilnic în față o vedem,
Cu noi e „Căpitanul", stejarul neclintit,
Cu noi e „Generalul", bătrânu 'ntinerit.

V.
Suntem cu toții tineri și gata să 'nfruntăm
Orice împotrivire „Dreptatea" s'o'ntronăm.
Primiți cu 'nsuflețire viața legionară
Și ne urmați partidul, zis: „Totul pentru Țară".

VI.
Din munți și de prin dealuri, de prin câmpii și văi,
Grupați în jurul nostru, să adunați flăcăi.
Strigați din pieptul vostru, s'ajungă pân'la cer
Trăiască . . . .

Florescu V-le Mihail-Moța
Stud. Academ. Com. Sec.

„Eul îndărătnic"

Este o ironie beată și hipnotică, când reducând la unitate scenele multiple și variate, stai închinat în colțul tău și privești desfășurarea faptelor, svâcnind din când în când câte o părere.

Pasionat după succese, individul calcă cu gânduri mărețe spre perfecțiune.

Așezați-vă în mijlocul unor indivizi care urmăresc un țel; porunciți la un moment dat începerea acțiunii și apoi, în câmpul vizual, urmăriți-i cu atenție: veți vedea cum fiecare dintre ei, ducând povara unui titlu scos cu sudoarea anilor, aleargă cu ochii ficși și injectați spre cel vizat, pentru a-i sprijini. Rezultatul? Il cunoașteți. Unii înving, alții nu înving. Cauza? Aceasta este pentru ei un miracol. — Să'ncercăm a o lămuri noi. — Cauza, domnilor, nu este ceva intangibil, ceva transcendental. Cauza nu este nici cel puțin în afară de noi. Cauza noastră suntem noi. Cum?

Urmărind un scop, trebue să călcăm încet și sigur, acomodându-ne pe calea rezultatului, pentruca rămânând tot cum am început, nu vom reuși să facem ceva și tocmai neacomodarea este cauza insuccesului penibil.

Avem pretențiuni că am putea fi la un moment dat cineva. Ne-am întrebat vreodată ce se cere pentru aceasta? Nu. Dar să presupunem că ne-am întrebat și că știm: am satisfăcut noi întocmai și în mod sincer prescripțiunile?

Nu, domnilor, nu, pentrucă suntem îndărătnici. Credem că putem de toate și nu suntem capabili de nimic. Știm că pentru a învinge trebue să muncim. Cine muncește? Cine n'are pretenția persecuției!

Domnilor, ne trebue cineva care să ne mâne de la spate, pentrucă ne-am trândăvit și alții, profitând de toropeala aceasta contagioasă, ne înlocuesc.

Venit-a însă vremea și o știm cu toții că a venit, când cu rigurozitatea feții acestor timpuri pretutindeni c[illegible]e ce nu mai corespund cu actuala stare de fapt — se simte, se miroase, se aud chiar, cum acești vamici luptători, cum acești astrii înfioratori au peste tot succese după succese. De ce? Pentrucă simt sincer, gândesc sincer, voesc sincer și lucrează sincer. Nimeni n'are pretențiuni controlate; nimeni nu voește mai mult decât poate stăpâni fără greș. — Este o egalitate proporțională și convențională în aceea ce se simte, în aceea ce se vede.

Dacă toți cei ce aveți drag de acest rezultat frumos și-l urmăriți și voi... de ce căutați sinecure pentruca să pozați? De ce nu pătrunde în voi crezul sincer, pentruca mânați de instinctul vremii să săriți nebuni în albia ei și apoi purificați și înmănunchiați, să fiți mulțumiți de voi. Dece? — Pentrucă eul este îndărătnic, eul este needucat, eul este nesincer, eul este conrupt.

Ion Gh. Dobrescu

Ceva despre niște tăblițe de școală

Acum, când mândrele și străvechile sărbători ale Nașterii Domnului au sosit și s'au terminat, se cuvine să lăsăm un pic ocupațiile noastre cotidiane și să ne gândim la sensul cunoașterii a tot ceeace este împrejurul nostru. Mi-a fost dat să văd, chiar în prima zi a Nașterii Sfinte a Mântuitorului, un fapt nu prea îmbucurător, poate foarte trist. Este vorba despre o tăbliță de școală primară pe care am văzut gravat semnul jidovesc: *două triunghiuri*. In sine faptul pare a nu avea o mare importanță; s'ar aduce scuza banală, dacă nu ridicolă, că ar fi marca fabricei. Mai trist! Semnul acesta al triunghiurilor masonice-jidovești ne arată în mic ce ni se pregătește în mare. El are o importanță specifică: *Comerțul Țării noastre, precum și industria se află în întregime în mâinile străinilor, în special a evreilor.* Curajul apoi cu care a fost gravat semnul este o adevărată provocare, o sfidare a concepției noastre de stat creștin, este ca un tumult de ape peste un sat sărac.

—Simbolul triunghiurilor — masonice depe chenarul de lemn al tăblițelor de școală înseamnă înlăturarea credinței creștine, a vechei tradiții specifice originalității românești și înlocuirea ei cu o religie veche, uzată, nesigură, minoră și egoistă. Momentul pe care îl trăim înseamnă cumpăna apelor cristaline ale creștinismului în luptă cu apele tulburi și vechi ale iudaismului. Este prea mare acest moment ca să nu-l remarcăm, este prea puternic ca să nu mobilizăm întreg gândul și cugetul nostru spre a învinge hidra din ce în ce mai amenințătoare și mai haină.

Tinerile suflete neștiutoare ale școalelor noastre primare scriu astăzi pe tăblițe cu semnul Cahalului jidovesc. Poate unul va întreba pe profesorul său ce înseamnă acest semn al triunghiurilor? Nu știm ce va răspunde profesorul, dar bănuim că el va roși la întrebarea fragedului copil și-și va pleca jos capul când va trebui să dea explicația. Pentru copii semnul va rămâne, poate un mister.

In aceste clipe de reculegere în gândul și sufletul unui copil creștin de pe banca unei școli umile a unui sat din fundul unui munte, se cuvine să ne gândim și traducem în faptă gândul nostru de încreștinare ale acestor mici ustensile de școală. Pornind dela regenerarea obiectelor mici, dela faptele particulare vom ajunge mâine, când Țara va voi regenerarea generală, să luptăm pregătindu-ne energic.

La adăpostul școalei caracterului, la adăpostul Crucii și al Taberelor de Muncă sentimentul nostru de buni Români și buni Creștini să-și manifeste întreaga lui vibrație.

Reacțiunea va veni și noi suntem pregătiți să luptăm pentru afirmarea Neamului și Crucii.

C. P.

Moartea Preşedintelui studenţimii bucovinene Dumitru Străchinaru

Joi 9 Ianuarie s'a stins din viaţă, în spitalul Central din Cernăuţi, **Dumitru Străchinaru Preşedintele Studenţimii bucovinene şi conducătorul arcaşilor.** *Străchinaru a contractat o pneumonie care complicându-se în tuberculoză l-a doborît în mai puţin de trei săptămâni. Corpul neînsufleţit a fost transportat la* **Ilişeşti** *unde a avut loc înmormântarea Duminică 12 Ianuarie. Au luat parte la înmormântare aproape o sută de delegaţii de legionari, studenţi, arcaşi, precum şi întreaga populaţie a Ilişeştilor şi o mare mulţime din satele din apropiere. Serviciul divin a fost oficiat de un sobor de preoţi secondat de corul Legiunii din Cernăuţi. Muzica arcăşească dela Roşa-Cernăuţi a cântat marşurile funebre. Au vorbit la biserică, protopop* **Baciu** *şi păr.* **Cacior.** *La cimitir vorbeşte d-l prof.* **T. Brăileanu** *din partea Universităţii, arătând în culori impresionante calităţile celui dispărut.*

„Dacă **Dumitru Străchinariu,** *zice D-sa, a învăţat dela noi cunoştinţe, am învăţat şi noi profesorii dela el să cunoaştem sufletul tineretului, să înţelegem că tineretul acesta e pe calea cea bună. Tineretul român vrea stat tare. A fost un suflet prea mare pentru slabele lui puteri fizice".*

Căpitan **Marin Georgescu,** *vorbeşte în numele O.E.T.R. arătând meritele lui Străchinaru în organizarea arcaşilor.*

Camaradul **Ionel Negură,** *avocat, arată pierderea ce-o înşi Societatea pentru cultura şi literatura română din Bucovina.*

Doamna **Repciuc** *şi* **Cuciurean** *arată că pentru arcăşime pierderea lui Străchinaru e o rană ce nu se va închide nici odată. Directorul şcolar* **Falat,** *împărtăşeşte durerea satului. Camaradul* **M. Popovici** *vorbeşte în numele soc. acad. „Dacia" arătând activitatea extraordinară pe care Străchinaru a depus-o în această societate. Camaradul* **V. Posteucă** *depune ultimul salut al studenţimii şi al legionarilor „Totul pentru Ţară". Într'o impresionantă atmosferă se cântă* **Imnul legionarilor căzuţi** *şi* **„Trei culori cunosc pe lume",** *imnul arcaşilor.*

Camaradul **Posteucă** *sfârşeşte:* **„De acolo de sus, bădie Străchinaru, vei privi împreună cu Sterie Ciumetti şi Virgil Teodorescu, ziua biruinţei Neamului românesc; privighează asupra noastră şi ne îndrumează".**

Ca ultim, părintele **Hogea** *în numele celui dispărut cere ertare dela familie şi dela cei ce l'au cunoscut. Înmormântarea a fost cu adevărat voevodală şi a durat până noaptea târziu. A urmat un praznic în şcoala primară la care au luat parte câteva sute de persoane.*

Aurel Vlaicu şi ideia naţională

„Salvarea naţională nu se poate obţine decât prin dezvoltarea tuturor virtuţilor virili, care vor da oameni, gata a face toate sforţările şi a se sacrifica pentru Patria lor" (Fichte).

Am deschis cartea de foc a istoriei noastre oficiale şi prea puţine nume am găsit la loc de cinste. Ba, după citirea ei, înclini a crede, tu, om bătrân—dar mărite copil, cărui pentru prima oară i se deschid ochii minţii—că norocul nostru de a fi adunaţi în marea masă românească se datoreşte cutărui partid politic. Şi dacă eşti slab şi furat te vei lăsa cu slova—vei trece cu vederea jertfa ascunsă, jertfa tăcută, fără de care piatra actualelor hotare ar fi un vis de dincolo de 918.

Iată nedreptate care trebuie să îndemne vlăstarele generaţiei constructive să ridice vălul aruncat peste ţărâna vizionarilor români şi să-i redea soarelui dreptăţii.

Unul dintre cei mulţi, uitaţi de generozitatea oficială, este, fără îndoială şi născocitorul Aurel Vlaicu.—S'a ridicat de jos, din Binţinţii Ardealului încătuşat şi purta în ochii lui mari mult cer românesc—poate cel mai mult cer care a înfrumuseţat vreodată ochii de Român. A pornit cu modestie la drum şi a ajuns departe, cu greutatea inerentă oricărei modestii, deşi miruitul cu pecetea genialităţii, a dat iscodiri încă din timpul când nu ştia aplica complicate formule matematice şi nici nu cunoştea căile înaintaşilor constructori. A trecut apoi şi prin şcoalele înnalte ale Budapestei, a mai bătut şi trepte de universitate germană până la titlul de inginer.

Vlaicu însă, era Român, iar Ţara care-i imprima cetăţenia, ungurească. Şi Vlaicu a cunoscut atunci ce vasăzică izbelişte pajurei cu două capete. Instinctul lui de rasă însă, trebuie să-i fi şoptit, că spiritul şovin maghiar,—îngust faţă de cursul istoric al Românismului—se reduce, în scheletul lui de forţă şi expresie, la zornet de pinten şi vlagă de mustaţă. Cum o să poţi întoarce cu asemenea unelte ridicole cursul Dunării româneşti, când mileniî au săpat la marele ei leagăn?!

Om predestinat—cum dealtfel totdeauna a cunoscut istoria noastră: şi'n trecut şi'n prezent—Vlaicu se apucă de treabă. Maşina calculată de el în nopţi de veghe începe să prindă aripi materiale, să prevestească furtună graniţelor. El simţia cum primul zbor românesc peste frunţariile carpate, despărţitoare de fraţi, va însemna spiritualizarea şi începutul căderii lor.

Idee forţă a fost pentru Vlaicu Românitatea.

La 1910 copilul comunei Binţinţi concurează la Aspern (Austria) şi pilotându-şi avionul, dovedeşte, că şi pilotul este la înnălţimea inginerului constructor. Suntem în anul când inventatorii străini visează să obţină celace Vlaicu atinsese. — Entuziasmul românesc e mare. Cine are norocul să citească revistele vremii va vedea cum un alt zbor al lui, la Vârşeţ, a reuşit să adune mai multă ţărănime laolaltă decât cel mai mare partid politic la cea mai mare a lui întrunire. Iar cei veniţi de departe în strae albe de sărbătoare aveau feţele luminate de bucurie lăuntrică — bucurie care sapă chipului trăsături altele decât cele născute din cârdăşie şi interese.

A mai colindat apoi, Vlaicu, cât a colindat, prin centrele ardelene şi iată-l într'o bună zi în Bucureşti, unde după muncă şi sârguinţă tenace construeşte alte aripi, de data asta aripi pentru trecerea Carpaţilor. Va reuşi el să doboare munţii?

În după amiaza zilei de 31 Aug. din anul 1913, îşi ia zbor de pasăre măiastră vulturul Carpaţilor. Tot în aceiaşi zi, la orele cinci şi ceva, lângă Câmpina, se prăbuşeşte zburătorul Neamului. Vestea s'a răspândit ca fulgerul. Transilvania toată, ca un singur om, s'a ridicat în picioare, iar fraţii vechiului Regat îl urmăreau pe cel căzut cu duioşia celor de departe.

Iată-l, deci, pe Vlaicu, idol a tot ce există românesc pe ambele versante ale Carpaţilor. El a întruchipat la un moment dat geniul naţional şi de eşecul ori victoria lui se lega visul a 12 milioane de Români.

Ei bine, omului acestuia nu i se poate refuza un loc în istoria noastră naţională, fiindcă contribuţia lui la ideia de Românitate şi implicit, unificarea noastră a fost colosală.

Dar se vede, că în cartea de foc a istoriei noastre oficiale, actuală, nu pot figura decât pseudo-oamenii „cu mai puţină bunătate şi cuminţenie ca blânzii boi dela plug şi mai puţină fidelitate decât câinii credincioşi până la moarte".

Marii animatori de conştiinţă românească aşteaptă alte vremuri. Drept aceia, la marele praznic al biruinţei legionare, care va să vie, o pioasă lacrimă şi un loc de cinstită literă istorică şi pentru jertfa plecată dela Binţinţi, ca cea dintâi, pe cerul tuturor Românilor.

Ion Negru
Timişoara

Banchetul

Un nou banchet...

Se strâng omizile politicianiste în jurul redutelor de alitorile trecute", ori pentru a rămisli planurile unor „viitoare înfăptuiri"...

Cântaţi din pântece şi din gâtlejuri căptuşite cu băutură, apărători ai „sfintei democraţii", căci „şeful" e sărbătorit printr'un nou banchet...

Nu vă lăsaţi intimidaţi de „huliganii" lui Corneliu Zelea Codreanu, căci ei nu vor putea niciodată să se împotrivească vouă, cari sfredeliţi cu ochii minţii voastre, împăienjeniţi de băutură, tainele viitorului, fiindcă aceştia nu au uneori nici bani să-şi cumpere pâine...

Cântaţi şi râdeţi în hohote, scumpi stegari ai „sfintelor principii democrate", că mila Domnului peste voi s'a revărsat, şi sub oblăduirea voastră Neamul rumânesc ca în rai trăeşte...

Nu ascultaţi de glasul nenorociţilor de flămânjoşi basarabeni, fiindcă aceştia sunt mulţi şi proşti, şi vrednici să vă sărute picioarele voastre niciodată n'au fost...

Nici de Moţii, cari dealungul veacurilor n'au fost în stare să-şi ţină cu vrednicie arcurile răbdării, ci, ca nişte „anarhişti ordinari", le-au lăsat de atâtea ori să plesnească în fruntea „stăpânirii aducătoare de ordine, de pace şi de omenească frăţietate între cetăţenii aceluiaşi stat, fără deosebire de rasă şi de credinţă"...

Nu ascultaţi decât de glasul răguşit al conştiinţelor voastre murdare, fiindcă aşa e „demn", aşa cer „intereselor Ţării" şi aşa p o r u n c e ş t e baba dela Geneva...

Un nou banchet...

Se strâng omizile politicianiste, pentru a linge mâinile „celor ce întruchipează năzuinţele partidului menit să salveze Ţara dela primejdiile ce o pândesc" şi pentru a-şi oţeli puterile zdrenţuite de munca depusă în timpul guvernărilor trecute...

Vrednici de pus în lanţuri sunt „huliganii" cari râd, în timp ce „vajnicii apărători ai democraţiei", — apăsaţi pe suflet de grija ce o poartă „opera de împlinire a aspiraţiunilor legitime, ale poporului nostru blajin şi incapabil de a se da la „excese extremiste", — îşi încreţesc frunţile în jurul redutelor de alimente...

Să nu râdă „puşcăriaşii "din singura grupare „extremistă", ci să ia exemplu dela „naţionaliştii" d-lui A. C. Cuza, cari sunt vrednici de a face parte dintr'un partid „de ordine", de a benchetui la sărbătorirea „şefului" şi de a ţine discursuri „salvatoare"...

Banchetul...

Iată simbolul aspiraţiunilor democrate, pe care poporul rumânesc le-a moştenit dela „vrednicii săi înaintaşi"...

Să se adune toţi „fruntaşii politicii" de azi, la marele banchet din dealul Patriarhiei şi de acolo să plece şi să înfigă stindardele altor banchete, în pieptul Ţării, scofâlcit de răbdare şi suferinţă...

Iar tu, scump Neam rumânesc, bucură-te şi te veseleşte, fiindcă imbecilii tăi cârmaci, îţi vor pecetlui soarta, ori de câte ori se vor întâlni la vre-un banchet, unde foştile şi viitoarele excelenţe duhnesc discursuri „salvatoare" din adâncurile pântecelor îmbuibate.

Constantin Goga.

Conferinţa D-lui Prof. Mihail Manoilescu la Bârlad

În ziua de 5 Ianuarie 1936, ora 5 după amiază, D-l *Mihail Manoilescu* fost ministru şi guvernator al Băncii Naţionale, invitat de *Asociaţia Studenţilor Creştini Tutoveni „Alex. Vlăhuţă"*, a conferenţiat în sala curţii cu juri. Subiectul Conferinţei: *„A cui este România?"* a atras un numeros şi select auditoriu. Conferenţiarul a trecut în revistă activitatea politică a partidelor, cărora le atribuie toată starea deplorabilă în care ne sbatem astăzi. Totodată a atins fin amestecul judeo-francmasonic în viaţa politică a Ţării noastre, apoi a scos în evidenţă constructivismul şi spiritul legionar, încheind că actuala stare de lucruri nu poate fi schimbată în bine decât de generaţia tânără, care a dat dovadă de jertfe şi sacrificii în ultimul timp.

Serbare legionară

În comuna Vinţul de Jos al jud. Alba, în ziua de 22-XII-935 a avut loc o frumoasă serbare legionară: s'a sfinţit o fântână făcută de legionarii part. „Totul pentru Ţară" a acestei comune. Fântâna se numeşte fântâna *„Nicadorilor"*; la această serbare au luat parte, camaradul *Bănică Dobre* comandant legionar, D-l *Căpitan Şiancu*, comandantul Regiunilor Moţeşti, D-r *Ilie Colhon*, şeful jud. Alba şi *D-r Nicolae Lupu* vestitul orator Legionar al Albei A mai fost camaradul *P. Poşiiş*, şeful plasei. Au vorbit: Bănică Dobre, Căp Şiancu, *D-r I. Colhan* şi *D-r Lupu*. Lumea la primit cu vii aplauze. Un grup de 150 legionari conduşi de şeful judeţului *D-r. Colhon*, au manifestat prin centrul comunei.

Serbarea a decurs în cea mai perfectă linişte.

CUTIA CU SCRISORI

Primim spre publicare

Stim. Domnule Director,

Vă rugăm, să publicaţi în ziarul „România Creştină" agresiunea sângeroasă a 20 macabişti din Cetatea-Albă contra legionarului nostru Alexandru Slobozeanu, care în ziua II-a de Crăciun (26 Decmb.) se plimba pe strada Carol, fiind îmbrăcat în haine naţionale. 2 din acei 20 macabişti şi anume Troşca şi Lazavitschi s'au prezentat legionarului Slobozeanu şi fiind beţi într'un mod obraznic îi cer socoteală, că de ce poartă haine naţionale şi că prin aceasta sfidează populaţia evreiască, şi împingându-se în el îl provoacă. Legionarul neobservând că la o mică distanţă stau încă 18 golani-macabişti şi neînchipuindu-şi intenţiile lor, le-a întors spatele; dar cei doi provocatori au sărit în spatele legionarului, lovindu-l cu pumnii. Când legionarul Slobozeanu s'a întors la ei să se apere, atunci au sărit pe el şi cei 18 cari stătea aşteptau. Toţi au lovit cu pietre şi ciomege pe bietul legionar care poate n'ar fi scăpat cu viaţă dacă nişte trecători n'ar fi sărit în ajutor, nepricepând ce fel de încăerare e aceasta. Jidanii la Cetatea-Albă sunt prea obraznici şi prea îşi bat joc, de tot ce e creştin, şi mai ales de Români.

Ei fac cea mai întinsă propagandă contra statului şi Neamului românesc, căutând să convingă pe fiecare ţăran — moldovean, rus, ucrainean, neamţ bulgar sau găgăuz, când aceştia le intră în prăvălii, sau în piaţă, că de scumpetea tuturor lucrurilor sunt vinovaţii Românii; că, de ieftinătatea produselor agricole tot ei sunt vinovaţii. Sufletele ţăranilor sunt îmbâcsite cu aceste idei sămănate în toate ocaziile — pe ascuns — de către jidovi. Pe conducători îi linguşesc şi-i miluesc, ştiind că furtuna se prepară încet pe ascuns şi sigur ca în fosta Rusie, în spatele acestor demnitari proşti şi uşor de miluit.

Publicaţi, să ştie toată lumea creştină cum procedează vipera jidovească.

Cu toată stima,

D. Paucă.

Ştiri, fapte şi polemici

◆ **Gestul incalificabil al primarului ION COSTIN dela Chişinău şi al secretarului său general A. SIBIRSCHI, care nu a admis ca delegatul „Sindicatului Ziariştilor Creştini din Basarabia" să vorbească în numele breslei, din balconul palatului municipal cu ocazia înmormântării ziaristului N. Negru, a umplut lumea creştină de o legitimă revoltă, când se ştia că pentru atâţia jidani morţi se creiaseră deja precedente.**

Peste tot se discută cu aprindere acest gest al unor înalţi funcţionari cari nu merită numele de creştini, ci doar dispreţul şi oprobiul public.

Dar, chestia aceasta o vom mai discuta, în angrenajul trecutului (cu sau fără păcate) a acestor doi domni.

Palatul municipal nu are numai destinaţie esclusivă de dugheană jidovească.

◆ Percionatul *Leon Herşcovici* din T.-Severin a găsit de cuviinţă să vină în judeţului nostru pentru a-şi continua escrocheriile, colindând prin comunile din jud. *R. Sărat* partea podgoriei, dându-se drept reprezentantul unei case jidoveşti de mărfuri din Bucureşti, aşa că acest jidan a înşelat buna credinţă a mai multor săteni dela care lua bani ca să le trimeată articolele comandate, dar fără să le trimeată; victima acestui percionat a căzut şi D-na farmacistă *Elena Mihail* din com Coteşti, dându-i o sumă importantă de bani dar fără să primească ceva. Acest jidan mai este condamnat la 15 zile închisoare corecţională, pentru alte escrocherii săvârşite în com. *Gologanu — R. Sărat.*

◆ *Un nebun a trec.* fără să nimerească, în rabinul *Nimerovor* din Bucureşti.

De frică, rabinul a căzut la pat şi . . . nu este exclus să moară.

◆ *Din greşeală* am scris într'un număr din ziarul nostru că d. *Ing. Clime* este secreter general al part. *„Totul pentru Ţară"*. C. S. Pr. *I. Dumitrescu* deţine această funcţiune. De aceia facem cuvenita rectificare.

◆ *D-l. D-r. Hâncu,* naţionalist de ultima oră din Bălţi, a sechestrat un copil de 12 ani, care vindea *„România Creştină"* şi l'a ţinut închis în casă 24 ore. Apoi i-a distrus ziarele şi ... almanahurile. Nu cumva acest „naţionalist" este bomboxescu? Pentru această faptă va fi reclamat la Parchet.

◆ *Tineretul sportiv „Cetatea" C. Z. C. din Tarlucaia* a organizat un frumos festival artistic. Suma de 700 lei, ce s'a adunat, a fost trimisă Soc. „Crucea Roşie" pentru ajutorarea înfometaţilor din Basarabia. Organizarea şi succesul se datoresc camaradului legionar Ciuvică.

◆ În ziua de 5 Ianuarie, camaradul Iosif Costea, şeful legionar al judeţului Hunedoara, a făcut o vizită legionarilor *„Totul pentru Ţară"* din *plasa Pui*, cu acest prilej s'a adunat în curtea camaradului ... I. C[...]coradia Livadia de câmp ...

Nu s'a ţinut nici o vorbire dar Iosif Costea a răspuns la diferite întrebări puse de legionari, apoi s'au cântat mai multe cântece legionare.

După aceasta, legionarii ... ionaţii pe comună, au plecat ... satele lor, cântând diferite cântece legionare.

Manifestarea legionarilor a făcut o impresie foarte frumoasă.

I. C. G.

Cărţi, Reviste, Ziare

◆ Am primit la redacţie: „Sus pentru Leagăn". Această carte de poezii scrisă de camaradul Radu Gyr, unul dintre tinerii poeţi legionari, este o adevărată capodoperă.

Preţul 40 lei exemplarul. De vânzare la librării şi la autor, Bucureşti str. Imprimeriei Nr. 3.

◆ „ORIENTĂRI" Anul IV Nr. ... Apare în com. Moineşti jud. Bacău sub direcţia Pr. C. R. Crisan. Revista „Orientări" de studii, critică şi literatură, poate fi numită, cu drept cuvânt, REVISTA DE EDUCAŢIE LEGIONARĂ.

In coloanele acestei frumoase reviste se revarsă slovele de ... ale unor OAMENI NOUI ... cari oglindesc acţiunile tineretului constructiv legionar.

Oricine vrea, să citească această revistă, singura revistă după „Însemnări Sociologice" a d-lui Traian Brăileanu-Cernăuţi, care redă sub o formă filosofică aspecte din viaţa legionară şi îndrumări în lupta ce se dă între O LUME VECHE, care se prăbuşeşte, şi LUMEA NOUĂ, care cucereşte poziţiile vrăjmaşilor.

Recomandăm tuturor cetitorilor noştri să citească această perlă legionară dela Moineşti.

Corespondenţa redacţiei

Dl. Ion Gh. Bolea — Bacău: Mulţumim pentru colaborare. Primim cu plăcere să colaboraţi în mod permanent. Aşteptăm articolele promise prin c. p.

◆ *A. M. — Sinaia:* Vânzătorul Gh. Bulgaru încă o'a achitat datoria. Rog pune-i în vedere că în cazul că nu achită până la 1 Febr îl acţionăm în judecată pentru abuz de încredere.

◆ *Dl. Tarnovschi — Bălţi:* Reclamă la Parchet pentru distrugerea ziarelor şi almanahurilor.

◆ *D-na Ecaterina Epure — Rădăuţi:* Scrisoarea s'a primit. Articolul se va publica.

◆ *Dl. D. Cristescu — Bucureşti:* scrisoarea rec. s'a primit. Articolul nu se poate publica pentru că acuzaţiile nu sunt însoţite de date şi fapte precise.

◆ *Mai mulţi colaboratori:* Articlele scrise indescifrabil, fără semnătură lizibilă, sau scrise pe ambele părţi a foaiei, nu se publică.

◆ *Dl. Nicolae Popovici — Cetatea Albă: Este o infamie ... că d. Corneliu Codreanu ar fi primit ... post la Reşiţa. Cu astfel de ... înţeleg politicianii, chiar şi acei ... zic naţionalişti de ultimă oră, ... scoă în forţa tineretului construct... Acţiunea noastră are la bază* MUNCA nu VORBA. *Când se va mai prezenta un astfel de „naţionalist" ... pe spune ceva rău despre noi, scuipă-l în ochi.*

◆ *Dl. Alex. M. Năstase — Or...* Când veniţi la Chişinău, treceţi pela redacţie.

Muncitorilor minieri din Valea Jiului.

(Continuare din pag. II-a)

bleme muncitoreşti,—dela cari muncitorii în schimbul unor taxe destul de mari, aşteaptă anumite ajutoare, aspiră la anumite ajutoare, aspiră la foloase în diferite necazuri şi mai ales înşteaptă anumite timpuri—încheierea unor contracte colective de muncă, cât mai avantajoase pentru întreaga muncitorime.

Acestea sunt motivele, pentru cari muncitorii s'au înscris şi rămân în sindicate.

Dar trebue să spunem că sindicatele socialiste au înşelat aşteptările cele mai drepte ale muncitorimii, iar conducătorii sindicatelor acestora au trădat în modul cel mai nevrednic, cauza muncitorilor pe cari i-au reprezentant.

Ajutoarele pe cari le dau sindicatele, la diferite lipsuri ale muncitorilor, ca: boală, mutare, înmormântare etc., se poate vedea că sunt prea mici, dacă se iau în seamă: 1) *mărimea fondurilor „Uniunii"*, 2) *vechimea membrilor sindicatelor* şi 3) *taxa pe care aceşti membri o plătesc lunar.*

Iar cât despre încheierea contractelor colective, nu trebue să mergem prea departe în trecut, pentru a înţelege că de foarte multe ori tratativele n'au adus muncitorilor nici un folos: Au adus în schimb foloase delegaţilor cari au tratat în numele muncitorimii.

Muncitori ştiu acest lucru şi simt o nespusă greaţă atât împotriva sindicatelor cari nu le aduc foloasele la cari se aşteaptă, cât şi împotriva acelor delegaţi nevrednici, cari îşi caută foloasele lor şi numai ale lor, pe spinarea muncitorilor, cari şi-au pus nădejdea în ei.

Dar dacă conducătorii sindicatelor social-democrate nu sprijinesc cum s'ar cuveni, cauza muncitorească,- sprijinesc din răspuleri, cu banii sindicatelor (şi în numele muncitorilor pe care îi reprezintă), *propaganda politică antinaţională, antcreştină şi antimonarhică* a partidului social-democrat.

Muncitorii conştienţi, însă s'au săturat şi de politica demagogilor şi de conducerea arivişti. Ei vreau să aibă sindicate curat muncitoreşti, în cari să nu se mai urmărească scopuri politice internaţionale, nici scopuri personale ale câtorva conducători şi delegaţi.

Ei vreau să aibă sindicate cu scopuri curat muncitoreşti, Aşa cum sunt: *„Asociaţia naţională a Muncitorilor Români"* dela Oradea, şi aşa cum este *„Reuniunea Muncitorilor Români din Ardeal şi Banat"*.

Sunt însă unii oameni, cari aceste lucruri destul de limpezi, nu vor să le înţeleagă. De aceea, dacă va fi de lipsă vom mai scrie despre dânsele.

Ion C. Gotea

Noul tratament al tenului:
PRIN
„Soluţia Sepy"
Curăţă tenul de: **Eczeme, Coşuri, Pistrui, Pete solare, Riduri**
Lei 60 flaconul
La Farmacii, Drogherii, şi parfumerii
CEREŢI GRATUIT MANUALUL
Drogheria Garibaldi, str. Lipscani Nr. 28.
BUCUREŞTI

Tipografia „PRESA BUNA" str. Regina Maria No. 48